

מיסעדה

ביקור ב"לה-קוקי" באילת

ספר

אמי ואני

יללה מוצ'ק, הציע יום אחד הקוולר בהפסקה סדירה שלי, איציק, כואי נאכל בלה-קוקי. השתעמתי? התנפלו עלינו חברים, שלא תעזו! דופקים שם מחירים, שלא מתאוששים מהם שנתיים! זה לא שווה את כל הכסף! סתם יומרה!

מצד שני, ידעתי שבנו שם משהו מפואר סטייל פרנציוזי, ואין שום מיעדה כזו במדינה. אם יש דבר שאני שונאת בלב ונפש, הרי שזה למות טיפש. לא רואה, לא יודע, לא מכיר — זו לא סיסמה שלי.

עשיתי לי חושבים: מן הצד של העיתון, אני נחשבת ענייה. סיטון כל הזמן מסביר שאנחנו מדינה קטנה ומתפתחת. אבל מאידך, מצד האיש — מה לעשות, אלה החיים — אני לגמרי עשירים.

חשבתני, אם למסדהכנסה מותר לעשות כאלה חנינות פרי איות על חשבוננו של אלופי — הרי שלי ודאי מותר, כי עניי עירך, קודמים. חוץ מזה, נמאס לי כבר לגרור את כל קוראי למיזולות של רבע שקל חסכוני, מגיע פעם לחברה הטובים שלי, להכנס דרך עיני, גם למקומות שהמשכורת לא מרשה לדרוך.

או ככה. זה מתחיל בנסיעה לסקנדינביה, תופסים משוודיה צ'ארטר-אילת, וזה יוצא יותר בזול מלהגיע ככה, מהארץ. למדוך, בפעם הבאה חכם-גדול-שלי! אל פיולד ישראלי. אבל אני עוצרת כאן, לפני פתיחת מסך של אופרה אחרת, כי באתי לספר על לה-קוקי.

הקיצר, מתלבשים עם כל מהי, והפרופרו הבשום. לא זה לא נועד להרשמה של אף אחד אחר, אבל אדם לבוש כמר מלך, לבוש מדים של חגיגה — ולמה לא לשוט עם זרם הרוי מנטיקה, כאסה, עד הסוף? כמה פעמים יכול אדם להתחפש בארץ? פעם בחיים. בגן של צ'ארלס קלור, פה זה לא אירופה, פה! פה זה סנדלים! אז לה-קוקי, עם הנרות, והפסנתר, והכי נור, זו הודמנות משעשעת להכנס לראש של באלדה-פיסטור בורג. אבל שלא תבינו לא נכון, מרשים להכנס בכל תילבושת, אנחנו דמוקרטיה, הכסף מדבר.

רובר, השחרחח, שהוא הבעל-בית, בנה דבר מרהיב. פיסס פאריס קטנה, באמצע של אילת, ושילכו מפה מהר העיפיים המנוסים, שכלום אצלם לא מעפיל למרום הפופיק. דבר כזה יפה בארץ — לא היה!

דבר ראשון, הכיסאות נוחים מאוד לתחת. אחרי שלוש שעות, הוא-לא-יועק-המס, התפאורה סופר יפה לעין, אבירים יפהפיים של הוועיק, אין מה לאמר, שחבו הרבה. יצא לנו ליפול על ערב משגע. המיסעדה המתה מפה לפה.

הקיצר, נכנסים, מה לאמר לכם, גם כשהמיסעדה ריקה, היא מלאה. הפרסונאל שם זה משהו אינפלציוני. בדלת, למשל, עומד אשטיון צרפתי דוקי, שכל הגיב שלה זה להגיד יפה שלום. אחרי האשטיון, פושאים את רוברט, זה הבלבית, ומצאצא הבישולים. התיזמורת הסימפונית הכוללת איש אחד. הוא מתפר קד באמנות, הוא מביטת, בקבלה, בחשבונות ובאורחים, ב תלונות ובשבחים, בו ומיגית בכל מקום, בשליטה עצמית של פאקיר. ווללה, אני במקומו, סוגרת את בית-המשוגעים המפואר, ומתאשפות בהואי, שהולה-הופות ידנדנו סביבי בעדינות, ויליפו לי לפה מי קוקוס, וכושיליה שמן ישיב לי בריוה על האבטית, עם חמר ענק, לא צחוק ליה כזה עניין, לא צחוק.

איפה היינו? אה! אחר כך בטליון של מלצרים מתנפל עליך, ומתחיל לראגן לך את החיים. מוציא כיסא, מקרב אותך תחתך, ורק לא עושה לך גידידיגידיגי — תחת הסטר, בכדי שתר גיש טוב, ואל יקל העסק הזה בעינכם. אני חושבת, שכל מי שרגיל "להשתרת" לבד בארץ, מרגיש דביל מושלם. לעמוד באמנות, בלי לתפקד עם הגפיים, שיסדרו לך כיסאות מתחת לישבן, צריך קואורדינציה מתוכחמת, צריך להתאמן כל כך קשה, להראות קליי ולא יאכפתה, מורגל יעני, ומשחת מגיל צעיר עם משרתים. פי!

יושבים יושבים, סוקרים את הנוף, חתיכה שיצאה מהווג, בלבוש מחוייט מהודר, שאינו מדים, אוספת צלחות, זה מסתבר אחר כך, מלצרית המנות המתקוות.

קיבלנו תפריט. הליידי, שתפקיד הנכה האלנגטית שלה הם תיים עם סידורו של הכיסא, מקבלת תפריט בלי מחירים. הם לה להוגיע את מוחה הקטן והציפורי בבעיות קשות של גדר לים? מוטב שלא תדע מכל הזיבולים של הכסף, כסף, כידוע, שייך לעינינו גברים. שנים צריכות למות בורות, הסרות-אונים ומתקות. שהילדה תזמין מכל הבא לראש כי, דדי משלם. בכל המיסעדות היקרות, לא שמעו עדיין על הטעם היחסי-החמישי, הקשור לתעריף, אם יגישו לי, נגיד, סופלה ככה ככה, ויגבו לי בעדו מאה לירות, הוא יהיה ככה ככה. אם יגישו לי אותו סופלה, ויגבו לי בעדו אלף לירות, הוא יהיה גרוע וגם איום ונורא. רואים? פשוט.

הקיצר, שמנו ייבנו על בעליהבית, וביקשנו ממנו שיוציא את השרייה הקטלנית המפורסמת שלו, של מנות ראשונות, לפי בחירתו, איש שמונים מנות ראשונות ובאמת אפשר להתבלבל. עד שהעסק יהיה מוכן, מכרסמים פרוטות שקופות, רוויות שום וחמאה, אפיוות בטוסטר, סכנת נפשות. אי אפשר להפסיק. הוגשו גם לחמניות מאפה-בית עם ריח שיגעון.

יושבים יושבים, שומעים קונצרטו. ככה מגיר צלילים דבי-קים מתוך כינור, ופסנתרנית צמודה כנה על הקלידים. עובי דים קשה על נעימות של פעם, תמורת קצת מחיאות. יה אדוניי, אין בעולם כזה מיקצוע מבאס כמו לנגן בשביל עדה לועת. הבן אדם עובד-עובד, נתן כלי-מהישישילו, והקהל עסוק, לא שת על המתה, מה שכן, אם מצליחים לשכוח ענייני סוציא-ליות, דווקא נהנים. אמרתי, זה עושה מן אווירה של בלידה-פיסטבורג. זאת הפסנתרנית, ברונהילדה מפוארת, עם גיגונים

לא נמחקים של נגנית בית-ספר לבלט. הגוף המצרצר אל הכינור, ישב בנעוריו על תקן קואנובה. למרות כל השלכת שקרתה לו, מההרגל של המבט המצומצם-אל-העולם, עוד לא נפטר.

עושים במיסעדה הזו גם הפתעות גדולות, בהזמנה מראש. בלילה שהיינו, ככה האור, בשקט המתוח, שמעתי את הקול של הכנר, פוקד פרנציוזי: יללה! שחררי! ובאמת, מהפסנתר, מיד השתחררו בעוז צלילי ההפי ברסדיי, איש מהכינור, החל עובד גם הוא. ניסר ניסר, בכונה גדולה, וכל שורה איבד רק פעימה או שתיים. אל השולחן נישאה עוגה יפה ובתולית, עם גר אחד רומנטי, לכיבוי. היה צלמן, עשה פלאש-פלאש, כולם מחאו כפיים. ויהי ערב, ויהי פו, ויהי אור, מתוך דלי כסף של שמפניה, מלא במי רותחין, נשלפה סכין לוהטת, מפוארת, לבתר איתה מנות עוגה מדוייקות.

עבאק לה טט. אומר ינוקא. עבאק לה טט!

סוף-סוף הגיע רוברט, עם הכישופים הראשונים. איך ש- הוא מגיע, קופץ צוות עוזרים. אחד מחזיק מגש, אחד מחזיק מבגת, אחד מחזיק מזלג, אחד בצלחות. ספרתי עוד אחד, שכל הגיב שלו זה להסתובב בין הרגליים, ולנדב פדחת בשעות לחץ, שבה יכו לעת מצוא, מעצבים.

עמד רוברט-מפיסטו, עם כלי העבודה, ורק ביקש דבר אחד: אם משהו לא בסדר, פשוט לאמר, היות והוא קיבל חופשי את כבוד הבחירה של המנות למעננו, זו אחריות, וזה אתגר, לא לאכזב. אתגר-שמתגר — האיש הלך על קלף בטוח. המנות הראשונות שלו, מאז ומעולם היו פצצה.

הגיעה המנה הראשונה. על צלחות ענק, ערמה של טבעות קלמארי במין רוטב שמנת ושום, טבעות רכות, נהדרות עם טעם עולמי, אחרי שמרגילים את הבן אדם על תפריט סבידה, קשה-כמורסוליות-גומי-בותר-קלמארי, הרי שלפגוש את מר קל-מארי האמיתי, בכבודו ובעצמו, מצופה בגדי-מפוארים-כאלה זו היתה חוויה, מוויית העין, לא יכולת שלא לראות את ר"ר ברט מחניק ככוח היוכיסי-סופוק-אדיר — למשמע החבטות מד תחת לשולחן, כשעוד אחד מאיתנו צנח והתעלף כמו שק, מתענוג.

רק גמרנו, נפשו על השולחן הארבה הממושע, והחליף את כל האינסטרומנטים החדש. לא לערבב שימחה בשימחה, אפילו לאורך מאתיים מנות, כאן זה כלל ברזל. סיפור שני בתור, היו קלמארי ממולאים, נראים כמו קובה לבנים קטנים, שוחים ברוטב, עדין ושקוף, ממולאים בראש, ובסנפירים העצמיים, מוקסב, עלה דפנה, קרי וירקות טחונים. היה יופי. אחר כך הגיעה הפצצה, אוי איזה שוד ושבר, כל אחד חיטט מעט, ופרש. וזה היה אמור להיות מסמר נדיר, קוראים לזה שריחפס זרוי, וזו צלחת ענקית ובתוכה שתי כוסיות זעירות, מוקרמות בתנור, בכפית זעירה מחטטים ודולים מהעיסה היקרה הגועלית. מן טעם מר מדי של איזה קוניאק אגדי ומר מדי של השק דים הדיסונגטיים, לא מלטף בפה ולא בכלל. ורק לחשוב מה שתקעו בפנים, ומה השקיעו, רוצים וכפות! רוטב ארמוריקן מן ראשי לובסטאר ושרימפס טחונים. יין לבן, מרק דגים ושרימפס קטנים בספרן, דומאז, דומאז, האבא הגאה, אסף את גוזליו המבווישים תחת כנפיו, חזרה למיטבת, שם, בטוח הוא ליישף ליה בראש, והודיעם חד-משמעית, שהם בסדר, רק המורים טועים.

הפיצוי הגיי בצורת שריחפס רוברט, שיגעון של פיצוי, שרימפס קטנים, לחים ורטובים נכון, לא מיובשים בנשמה, עם רוטב שמנת, אסטרנגו, צימוקים, שקדים ופיטריות, מחאנו לו כפיים, מתפוצץ מגאוה שלף לנו האיש חוברת של חישרן, להראותינו, שעל המנה הזו בדיוק הוא קיבל 14 נקודות.

בשלב זה כמעט התפוצצנו, אבל התחלנו להתחזר, אז התחלנו עד הסוף, כשאני זונחת צימחונות טריות לכבוד העסק, הזמנו סטייק פילה, אחד עם פיטריות, אחד-רוטב-חרדל, ואנא, מידי-סריי, סטייק, שמבושל יותר מכך, טעמתי, אבוד! לכיווננו התקדמו שתי צלחות ענק, מכוסות בחצאים של גלובוס מוכספים, האיש הרים את הגבעות וברוב טקס הכריז: סורפרייז! גילוי הלוט החל, בתוך רוטב עצום ורב, נת לו חגיגי, הסטייק, כך, רוטס, נימוח, כמו שכתוב בספרים.

בסוף האורגניה, הגיעה סרייה של מנות אחרונות, מוסי, פרופיטורולים בתור-אגם-שלי-ברבורים, וכל מיני מינים, שועמי דים על עגלה לתוך ווזהרים באור יקר, מכל השוועינירעיה, הכי מומלץ פרפה, השוקולד העולמי, וצלחת הפירות המעודנת, שאין כזו קלה ועדינה בכל הארץ, זו מין סלסילה אפוייה, בעלת קיפלי קלוש ענקיים, בטעם פריך יופיי-ופי, סביבה, שפע מובחר של פירות מבושלים מעט מאוד, שעדיין מוצקים לגשי-כה, בטעם מעודן מאין כמוהו. הכל ממולכד ברוב טעם ביין, וזה לא זומה בשום פנים לפירות שנותנים ופתה בראש, אלה שדולים מתוך הליקרים, אהבתי מאוד גם את העכברון השחור שהביאו לי ספייטלה, ורק אחרי שהשתעמתי מהמתק מתוקי ציפורן, מוקסס מעולה, גילו לי שזה חציל קטן.

העגורן שמפריד את הסועדים מהכיסא, הוא על חשבון ה- בית, האיש שלי שילם את החשבון, וטען שזה בסדר, זה מקום עם הוצאות ענק להנעים לקליינטורה את הזמן, ואי אפשר להיות טיפש, להתעלם.

אם זוג רוצה לשמור דיאטת סטייק, וגם נשאר צמוד להתי-לטה, בשקט הוא יכול לגמור עניין, בפה של הנמר ממש, עם רק אלפיים לירות, לי רבותי, אין אופי כה חזק, אצלנו זה שרף מעט יותר.

נעים להתפנן שם ברומנטיות, נעים מאוד.

זהו רבותי, הפכתי את כל הכיסים שלי, ושמתי על השול-חן את כל האינפורמציה שהיתה שם, עכשיו אתם יודעים.

זמן לא קרה לי להיגנב על ספר כה חכם, כמו הפעם. מדוע הנשים הן כפי שהן, למה הראש של הנשים הוא כל כך יאללה אחר, מאיפה צומחות הרגליים של התלות, הערגה, והפסיביות של הנשים — על כל מיני שאלות יסודי-שכאלה, עונה ננסי פריידי בספר זה. בצורה בהירה, קולעת ופשוטה עד מאוד, הוא בונה את התיוה שלה, גידבך פשוט אחד, על גידבך פשוט אחר ותענוג לעקוב אחרי הראש שלה.

המון נשים המצאנה עצמן מהנהנות לכל אורך הספר, עד כאב צוואר, היא מראה איך בדיוק נמצאת התשובה לכל

סוף-סוף תשובות לשאלות בלי שם

שאלות הוהות של האישה בקשר של הילדה עם אמיה, הקשר הראשון, המקבע, שאופיו המדוייק והסמוי נעשה דגם לכל הקשרים הרגשיים העתידיים של האישה במהלך חייה, ואשר ככליו מעכבים את מיניותה, את עצמאותה ואת עצמיותה, גם אם אין הדברים נראים כך במבט שיטתי.

ננסי פריידי מניחה את אצבעה על מרכון העצב, ישנה בספר תחושת פיתרון ל-שאלות-קיום-כה-סתומות, שאפילו לא היה להן שם עד כה. להיוולד גבר, פירדשו לא להבין בכלל על מה ולמה כל הרעש, ומה בכלל מציק כאן. זה קיצוני להגדיר זאת כך, אבל זה כמו שאיש בריא לגמרי, עם רצון להזדהות הכי גדול, לא יוכל להיכנס לראש איש נכה. אני עונה בזאת לכמה בלי אדם זכרים, שעוד לא מבינים, אימי ואני הפך בין לילה לרבי-מכר מסחרר. סוף סוף הוא יצא בעברית, והוא שווה כל גרוש ממחירו האגדי. למרות היותו, זה טיול נהדר. פגישה פסיכולוגית חדי-פעמית, שנמשכת הרבה פחות זמן מקריאת הספר, ומניבה תוצאות הרבה פחות מועילות, עולה יותר.

פסיכולוגים ופסיכיאטרים הפכו ספר זה

הטכנאי

אבי צוציק, השכן הקטן של חורי, בן השלוש, הוא טכנאי ממדרגה ראשו-נה. אין להוריו בבית שעות אחד, ש-קפיצו לא שפוכים במומחיות מכל פתח, וגם לא אצבע אחת קטנטנה, שאינה דפוקה. פעם ראשונה בחיים, בטיוול לעיר העתיקה, ראה ערביות עם מגוש נחו-שת ענקיים על ראשו. "כמה! קראה אחותו הגדולה. "כמה! איך זה לא נופל להם?" "זה פשוט מאוד" קראה הקטינא. "זה עם המסמר!"